

Sygnatura akt VI Ka 896/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 grudnia 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 r.

sprawy **skazanego D. B., syna H. i M.**

ur. (...) w G.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 czerwca 2014 r. sygnatura akt III K 922/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

1. uchyła zaskarżony wyrok w punktach 1-9 i 11 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Sygn. akt VI Ka 896/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznawał sprawę z wniosku D. B. o wydanie wyroku łącznego, w którym skazany domagał się orzeczenia kary łącznej grzywny z połączenia tego rodzaju kar jednostkowych orzeczonych w szeregu wymienionych przez niego sprawach karanych i wykroczeniowych z uwzględnieniem wydanego wobec niego poprzednio wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt III K 264/12, a także połączenia orzeczonych wobec niego dotychczas zakazów prowadzenia pojazdów.

Ostatecznie przedmiotem postępowania objętych zostało wszystkie jedenaście skazań D. B. przez sądy krajowe ujawnionych w informacji Krajowego Rejestru Karnego, a to w następujących sprawach karnych:

- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 331/05
- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 654/08
- Sądu Rejonowego w Rybniku sygn. akt IX K 630/08
- Sądu Rejonowego w Mysłowicach sygn. akt II K 312/09
- Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach sygn. akt IV K 1169/09
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 1406/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 606/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 1219/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 253/11
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 235/10
- Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt III K 849/11,

z uwzględnieniem, iż w sprawie III K 264/12 Sądu Rejonowego w Gliwicach zapadł już wyrok łączny wymierzający skazanemu karę łączną grzywny z połączenia tego rodzaju kar jednostkowych orzeczonych w sprawach II K 654/08 i IX K 630/08.

W związku z tym Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem łącznym z dnia 10 czerwca 2014 r. sygn. akt III K 922/13 orzekł wobec skazanego:

I. trzy kary łączne:

- na mocy art. 85 kk i art. 86 § 2 kk 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych - z połączenia kar jednostkowych grzywny wymierzonych skazanemu w sprawach II K 654/08, IX K 630/08, IV K 1169/09, IX K 235/10 (pkt 1),
- na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności - z połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu w sprawach III K 1406/10 i III K 606/10 (pkt 3),
- na mocy art. 85 kk i art. 89 § 1 kk i art. 89 § 1a kk 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności - z połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu w sprawach III K 253/11 (kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) i III K 849/11 (tzw. kara bezwzględna) (pkt 5),

II. na mocy art. 90 § 1 kk, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk jeden łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w rozmiarze 10 lat - z połączenia tego rodzaju środków karnych wymierzonych skazanemu w sprawach III K 253/11 i III K 849/11 (pkt 6).

W zakresie kar orzeczonych wyrokami w sprawach III K 331/05, II K 312/09, III K 1219/10 postępowanie zostało natomiast umorzona w oparciu o art. 572 kpk (pkt 8).

Ponadto zapadły rozstrzygnięcia oparte o art. 577 kpk o zaliczeniu na poczet kar łącznych okresów rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego, względnie również okresów odbytych kar podlegających łączeniu (odpowiednio pkt 2, 4 i 7).

Ustalono także na podstawie art. 576 § 1 kpk, że w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym poszczególne wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 9).

W końcu przyznana została obrońcy z urzędu w osobie adw. M. L. kwota 236,16 zł tytułem kosztów udzielonej skazanemu pomocy prawnej (pkt 10), a z powołaniem się na art. 624 § 1 kpk D. B. zwolniony został od ponoszenia kosztów postępowania (pkt 11).

Apelacje od tego wyroku łącznego złożyli skazani i wyznaczona mu w miejsce adw. M. L. jako obrońca z urzędu adw. J. D..

Skazany zaskarżył orzeczenie w istocie w całości. Wytknął szereg uchybień, które wyrażały się w tym, że:

- wymierzone zostały mu kary łączne pozbawienia wolności, których suma z uwzględnieniem odbytej już przez niego kary tego rodzaju orzeczonej w sprawie II K 312/09 skutkować będzie dłuższym okresem jego izolacji względem tego, jaki wynikał z odrębnego wykonania jednostkowych kar pozbawienia wolności,
- rozmiar wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności bacząc na jego sytuację zdrowotną i rodzinną narusza zasadę humanitaryzmu z art. 3 kk,
- nie objęto węzłem kary łącznej grzywien wymierzonych mu w sprawach II K 312/09 i III K 1219/10,
- obrońca z urzędu nienależycie reprezentował jego interesy,
- skład sądu, który wydał wyrok łączny, nie był obecny na całej rozprawie.

Z powołaniem się zaś na te uchybienia skazany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku na jego korzyść nie precyzując jednak, na czym konkretnie korekta orzeczenia miałyby polegać, względnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca z kolei zaskarżając orzeczenie na korzyść skazanego jedynie w zakresie rozstrzygnięć z punktów 3 oraz 5 i zarzucając błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do nie zastosowania w stosunku do skazanego art. 89 § 1 kk, a zastosowania wobec niego art. 89 § 1a kk, nadto rażąco niewspółmierność kary wobec nie zastosowania w stosunku do skazanego zasady pełnej absorpcji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności do 1 roku i 8 miesięcy w pkt 3 oraz 2 lat w pkt 5, nadto warunkowe zawieszenia wykonania kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na 5 letni okres próby.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Zgodzić należało się ze skazanym, że zaskarżony wyrok winien zostać uchylony (z pominięciem rozstrzygnięcia z pkt 10), a sprawa przekazana Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Bynajmniej nie stało się tak jednak z powodu uchybień podniesionych w środku odwoławczym wywiezionym przez skazanego.

Chybionym było bowiem twierdzenie skazanego, jakoby członek jednoosobowego składu orzekającego Sądu Rejonowego nie był obecny na całej rozprawie. Rozprawa główna w niniejszej sprawie przeprowadzona została bowiem od początku do końca, a więc od wywołania sprawy (art. 381 kpk) do ogłoszenia wyroku i jego ustnego uzasadnienia (art. 418 kpk) oraz pouczenia o przysługującym stronom prawie, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia (art. 100 § 6 kpk) na jednym terminie w dniu 10 czerwca 2014 r., o czym musi przekonywać dokumentujący jej przebieg protokół (k. 79). Przewodniczyła jej przez cały czas trwania jako członek jednoosobowego składu orzekającego SSR Anna Förster-Weissensteiner wyznaczona do rozpoznania sprawy zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 12 marca 2014 r. (k. 47). Rzeczywiście wcześniej wyznaczonymi do rozpoznania sprawy byli inni sędziowie Sądu Rejonowego w Gliwicach, którzy przewodniczyli rozprawie na jej terminach w dniach 22 listopada 2013 r. (k. 23), 13 grudnia 2013 r. (k. 26) i 24 stycznia 2014 r. (k. 43), termin rozprawy w dniu 26 lutego 2014 r. został zaś odwołany (k. 46). Nie zauważa jednak skazany, że rozprawa każdorazowo była prowadzona od początku

wobec zmiany składu orzekającego, a to zgodnie z art. 404 § 2 kpk, przy czym na jej terminach poprzedzających ten przypadający na dzień 10 czerwca 2014 r. nigdy nie przeszła poza fazę sprawdzenia stawienia. Przewód sądowy rozpoczęty został zatem dopiero w dniu 10 czerwca 2014 r. odczytaniem wniosku skazanego. Wtedy też jedynie przeprowadzone zostało postępowanie dowodowe, a po zamknięciu przewodu udzielono głosu obecnym stronom. Nie zaistniała więc bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 kpk, którą instancja odwoławcza winna uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu danego uchybienia na treść rozstrzygnięcia.

Z przyczyn oczywistych w jakikolwiek sposób na treść zaskarżonego wyroku nie mogły wpłynąć mankamenty postępowania wyznaczonego skazanemu obrońcy z urzędu w osobie adw. M. L.. Tych D. B. doszukiwał się przede wszystkim w bierności tego obrońcy już po wydaniu zaskarżonego wyroku, gdy ten nawet zaniechał poinformowania go o jego treści w czasie umożliwiający podjęcie w terminie czynności zmierzających do zaskarżenia orzeczenia. Jakkolwiek wydaje się to być nie budzącym wątpliwości, czego potwierdzeniem musi być też złożony skutecznie przez wskazanego obrońcę wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku, o którym mowa w art. 422 § 1 kpk, w którym jako przyczynę jego uchybienia przywołał własne zaniechania nie mogące negatywnie rzutować na sytuację skazanego (k. 133), nie mniej nie da się stwierdzić jakiegokolwiek związku tego rodzaju mankamentu zachowania obrońcy z treścią zaskarżonego wyroku. W żadnym razie o niewłaściwym wywiązywaniu się przez adw. M. L. z obowiązków obrońcy z urzędu nie mógł z kolei świadczyć fakt nie nawiązania przez niego osobistego kontaktu ze skazanym w miejscu jego prawnej izolacji przed terminem rozprawy, na której pod nieobecność D. B. zapadł zaskarżony wyrok. Nawet jeśli oczekiwał tego skazany, to aby podolać należycie roli obrońcy w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, którego wynik z istoty determinowany jest okolicznościami obiektywnie wynikającymi z dokumentów (przede wszystkim prawomocnych wyroków skazujących), nie musiał wcale rzeczony adwokat kontaktować się bezpośrednio z osobą, którą miał reprezentować. Poza tym zauważenia wymaga, iż w toku rozprawy podtrzymywał żądanie skazanego zawarte w jego wniosku inicjującym postępowanie. Nie działał zatem wbrew woli skazanego. Nie domagał się też takiego zakończenia postępowania, które godziłoby w jego interesy. Nie doszło zatem do obrazu art. 6 kpk, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Nie mniej bez potrzeby odnoszenia się po myśli art. 436 kpk do pozostałych twierdzeń i zarzutów podniesionych w wywiedzionych środkach odwoławczych, którymi kwestionowanymi były rozstrzygnięcia o karach łącznych, czy to jedynie w zakresie ich rozmiaru i charakteru, czy też nawet z powodu pominięcia przy łączeniu części kar objętych przedmiotowym postępowaniem, stwierdzić należało z urzędu, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą art. 366 § 1 kpk, która mogła rzutować na jego treść. Nie zostały bowiem wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności.

Sąd I instancji nie dostrzegł, iż we wniosku skazanego inicjującym przedmiotowe postępowanie wskazany został także wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie III K 675/11. Jego mocą, jak należy wnioskować z treści wniosku, w tym zawartego w nim odwołania do karty dłużnika nr (...), D. B. miała zostać wymierzona przynajmniej kara grzywny za przypisane mu przestępstwo. Jakkolwiek owy wyrok nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, nie oznaczało to, iż Sąd Rejonowy zwolniony był z obowiązku sprawdzenia, czy w podanej sprawie zapadł prawomocny wyrok skazujący D. B.. Z doświadczenia wiadomym być mu powinno, że zdarzają się przypadki, gdy dane pozostające w dyspozycji Krajowego Rejestru Karnego nie są kompletne z powodu błędów popełnianych przez sądy wykonujące orzeczenia. Tymczasem owa informacja o skazaniu zawarta we wniosku inicjującym postępowanie została zbagatelizowana. Akta sprawy nie wskazują bowiem, by w jakikolwiek sposób próbowano ją zweryfikować i ewentualnie udokumentować, a niewątpliwie nie było podstaw, by zakładać, że skazanie zatarło się, skoro dotyczyć ma sprawy zawisłej przed sądem dopiero w 2011 r., a wymierzona kara grzywny, choćby akcesoryjnie obok warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, miała nie zostać dotychczas wykonana, o czym ma świadczyć numer karty dłużnika przywołany przez skazanego. Sąd Rejonowy mógł jedynie pominąć przywołane we wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego orzeczenia, mocą których był on karany za wykroczenia na grzywny i ewentualnie orzekanymi były wobec niego zakazy prowadzenia pojazdów. Instytucja kary łącznej, mająca też odpowiednie zastosowanie m.in. do zakazów tego samego rodzaju orzeczonych za zbiegające się

przestępstwa (art. 90 § 2 kk), której urzeczywistnieniu służy również postępowanie o wydanie wyroku łącznego, nie ma przecież zastosowania do kar i środków karnych wymierzonych za wykroczenia.

Gdy zaś nie wiadomo, czy w powołanej sprawie III K 675/11 D. B. został rzeczywiście prawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa oraz kiedy zapadł co do tego wyrok Sądu I instancji i jakiej treści było skazanie (za jakie i kiedy popełniony czyn, na jaką/jakie karę/y), a z art. 570 kpk wynika jednoznacznie, że powołanie przez wnioskodawcę we wniosku konkretnych skazań, obliguje sąd merytorycznie sprawę rozpoznający do zbadania, czy spełniają one warunki do wydania wyroku łącznego, co oznacza, że sąd ten w żadnym wypadku nie może zawęzić zakresu rozpoznania wniosku, a tym samym pozostawić poza polem rozważań skazania wymienione przez wnioskodawcę, ewidentnie przedwczesnym byłoby kontrolować prawidłowość poszczególnych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku, w szczególności tych konkretnie nieakceptowanych przez skarżących. Przecież zgodnie z dyspozycją art. 85 kk warunkiem orzeczenia kary łącznej jest, aby sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich (zbieg realny przestępstw) i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się zaś do pierwszego chronologicznego wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw. Oznacza to, iż wyrokiem „pierwszym” może być również wyrok wydany później (po nim), a więc drugi, czy jeszcze dalszy, w zależności od układu procesowego (por. wyrok SN z 1 sierpnia 2007 r., IV KK 195/07, LEX nr 296718). Ten pierwszy wyrok stanowi zatem punkt odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Nie ma natomiast żadnych przeszkód prawnych, aby utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny „pierwszy wyrok” - oczywiście „pierwszy” z punktu widzenia tej kolejnej grupy przestępstw (por. wyrok SN z 21 stycznia 2008 r., V KK 212/07, LEX nr 377209).

Tymczasem Sąd Rejonowy przyjął, iż owymi pierwszymi chronologicznie wyrokami dla poszczególnych wyznaczonych przez niego zbiegów przestępstw były odpowiednio, wyrok w sprawie sygn. akt II K 654/08 zapadły w dniu 2 marca 2009 r. dla przestępstw popełnionych przed tą datą, a po dniu 6 lipca 2006 r., kiedy zapadł wyrok w sprawie III K 331/05, wyrok z dnia 10 sierpnia 2010 r. wydany w sprawie III K 1406/10 dla przestępstw popełnionych po dniu 2 marca 2009 r., a przed dniem 10 sierpnia 2009 r. oraz wyrok wydany w dniu 30 marca 2011 r. w sprawie III K 253/11 dla przestępstw popełnionych po dniu 10 sierpnia 2010 r. a przed dniem 30 marca 2011 r..

Jakkolwiek więc data wyroku Sądu I instancji w sprawie III K 675/11 wydaje się, że przypadać powinna na czas po dniu 30 marca 2011 r., nie sposób jednak stwierdzić, w jakiej dacie przestępstwa popełnionego on by dotyczył. Nie można zatem wykluczyć, że może dotyczyć przestępstwa popełnionego zarówno przed dniem 2 marca 2009 r., a nawet dniem 6 lipca 2006 r., jak i po tych datach, a przed dniem 10 sierpnia 2010 r., czy nawet po tej dacie, a przed 30 marca 2011 r.. Jednocześnie, gdy nie wiadomo, jaka/jakie kara/y została/y oskarżonemu wymierzona/e, nie można się wypowiedzieć odnośnie tego, czy nadawać się będą one do połączenia z innymi karami wymierzonymi skazanemu za zbiegające się przestępstwa.

Już tylko z tych względów zaskarżony wyrok należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nie było jednak potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 10, a więc przyznanego obrońcy adw. M. L. ze Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu, skoro zwolniony został on już z tej funkcji. Uchylenie i tego rozstrzygnięcia skutkowałoby zaś w przyszłości koniecznością wydania dodatkowego orzeczenia. Toteż celowym był w tym zakresie zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

Nadto wskazać należy na ujawnienie się w toku postępowania odwoławczego nowych skazań D. B., a to w sprawach Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. akt IX K 781/11 i IX K 1837/10 (k. 225, 228). W obu z nich został on skazany na kary bezwzględnej pozbawienia wolności, przy czym wedle pozyskanych przez Sąd Okręgowy danych w sprawie IX K 781/11 za przestępstwo popełnione w lutym 2008 r. oraz przestępstwo popełnione w dacie bliżej

nieustalonej pomiędzy 17 lutego 2008 r. a 10 marca 2008 r. (k.248-250), zaś w sprawie IX K 1837/10 za przestępstwo popełnione w dniu 5 sierpnia 2008 r. (k. 243-247). Dodatkowo w sprawie IX K 1837/10 orzeczony został wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat. Wskazane okoliczności byłyby niewątpliwie istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie, a konkretnie określenia konfiguracji kar i ewentualnie zakazów prowadzenia pojazdów podlegających łączeniu. Czas popełnienia przestępstw, za które D. B. został skazany w sprawach IX K 781/11, wedle tych danych, którymi dysponował już Sąd Rejonowy, wskazywałyby, iż pozostawałyby ono w zbiegu realnym w rozumieniu art. 85 kk z tymi przestępstwami, za które wymierzone kary jednostkowe grzywny połączone zostały węzłem kary łącznej tego rodzaju orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego wyroku, a postępowanie w zakresie kary pozbawienia wolności (ze sprawy II K 312/09) zostało umorzone w jego pkt 8. Popełnione zostało bowiem przed zapadnięciem w dniu 2 marca 2009 r. wyroku w sprawie II K 654/08, który miał wyznaczać pierwszy z ustalonych przez Sąd Rejonowy zbiegów przestępstw, a po wydaniu bezpośrednio wcześniejszego wyroku, mianowicie z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie III K 331/05. Z kolei przypisane skazanemu w sprawie IX K 1837/10 przestępstwo miało być popełnione przed wydaniem w dniu 10 sierpnia 2010 r. wyroku w sprawie III K 1406/10 wyznaczającego drugi z ustalonych przez Sąd I instancji zbiegów przestępstw, a po wydaniu wyroku w sprawie II K 684/08. Kara pozbawienia wolności za nie wymierzona podlegałaby zatem łączeniu z karami tego rodzaju wymierzonymi skazanemu w sprawach III K 1406/10 i III K 606/10 połączonymi węzłem kary łącznej w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Rozważyć należałoby też orzeczenie łącznego zakazu prowadzenia pojazdów. Tego rodzaju środki karne orzeczone zostały bowiem również w sprawie III K 1406/10.

Tak więc w ponownym postępowaniu Sąd Rejonowy w Gliwicach jako właściwy po myśli art. 569 § 1 kpk obowiązany będzie przeprowadzić postępowanie dowodowe w pełnym dotychczasowym zakresie, przy czym uaktualni opinie o skazanym, a także należycie udokumentuje skazania w sprawach IX K 781/11 i IX K 1837/10. Dodatkowo wyjaśni kwestię skazania D. B. w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach o sygn. akt III K 675/11, względnie o innej sygnaturze, do której przyporządkowany jest numer karty dłużnika (...). Jeśli zaś wyłoni się potrzeba uzyskania dodatkowych dowodów nie uchyli się od ich przeprowadzenia. Zgromadzony materiał dowodowy podda następnie wnikliwej analizie, po czym wyciągnie prawidłowe wnioski końcowe. Pamiętał też będzie o obowiązującym w dalszym postępowaniu pośrednim zakazie reformationis in peius.

Sąd Rejonowy będzie również dokładny i precyzyjny w ustaleniach dotyczących treści dotychczasowych skazań i ewentualnych ich późniejszych modyfikacji. Uwzględni więc, że:

- w sprawie III K 331/05 D. B. został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,
- w sprawie III K 253/11 orzeczony został wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,
- w sprawie IX K 235/10 przypisanego w niej przestępstw dopuścił się w dacie bliżej nieustalonej w okresie od października 2007 r. do 25 marca 2008 r..

Dostrzeże również Sąd Rejonowy, że zawsze podstawą wymiaru kary łącznej grzywny będzie również art. 86 § 1 kk, a łącznego zakazu prowadzenia pojazdów art. 90 § 2 kk. Nie sposób też pomijać art. 86 § 1 kk w podstawie wymiaru kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności orzekanej z połączenia kar tego rodzaju orzekanych z warunkowym oraz bez warunkowego zawieszenia wykonania.

Umarzając ewentualnie postępowanie na mocy art. 572 kpk nie zapomni objąć tym rozstrzygnięciem wszystkich kar i ewentualnie zakazów prowadzenia pojazdów, dla których nie doszuka się warunków do połączenia ich węzłem odpowiednio kary łącznej i łącznego tego rodzaju zakazu.

Będzie w końcu pamiętał Sąd Rejonowy, że zamieszczenie w wyroku łącznym wskazania, w jakim zakresie wyroki podlegające połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu, jest zbędne ze względu na zawarte w art. 576 § 1 kk

wyjaśnienie, że z chwilą uprawomocnienia się wyroku łącznego wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu tylko w zakresie objętym wyrokiem łącznym (por. wyrok SN z 4 stycznia 1977 r., VI KRN 440/76, LEX nr 21730).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.